

כונת-ילה

הכיונים. הפתעה היתה גומרת אותם לגמרי. לפתע שמענו קולות לפנינו ואחר כך יר יות. התערנו קדימה תוך יריות. המ"כ העביר את הידיעה למפקד: נתקלנו בפטרול מצרי שנים ברחו. את השלישי חססנו עם מקלעו. המשכנו בתנועת איגוף ימינה, אל הבניין הרומי.

רצנו קדימה. אבל עכשיו העניין לא היה כל כך פשוט. המצרים בפנים כבר שמעו את החרקה בחוף והם חיכו לנו. משמאל בא ר"ט טטיטס קצוב. זה ויקוס. אמרתי לעצמי. ה... האלה דופקים כמו מטורמים.

הרגשה טובה בקורקבן

ס יפר מפקד הכיתה, צעיר רזה, גבוה, בעל פנים הנראים משועממים תמיד: היינו כבר קרובים מאד לגדר החיל, מן עבר לגדר היתה עמדה של מכונת יריה. מאחריה — הבניין שלנו.

אפשר היה לראות את הכל כמו באור היום. כמה הייתי נותן להיות במקום המצויים רים בפנים והם כאן בחוף, כמו על מגש! ובכן, פרצנו את הגדר ונכנסנו לחצר הגדר. לה. כמה רימונים חיסלו את מכונת היריה.

עכשיו המקלעים המצריים בצריחים לא דפקו כל כך הרבה. החברה שלנו עשו עבר דה יפה. היינו קרובים מאד לבתים ודפקנו אל תוך החלונות, תוך כדי ריצה. פתאום שמענו צעקות אימות מבפנים: 'סלמנא! סלמנא! חקסו אל-נאר! סלמנא! הרגשתי הרגשה טובה בקורקבן. את המלה סלם למדת היטב מהחברה השחורים שלנו.'

דפקו את אמנון...

ר משיך המ"כ. ראיתי שמישהו מה יחידה השניה נכנס דרך הדלת. לולא צעקות הכניעה היה משליך קודם רימון ומי טאטא את החדר לפני הכניסה. הפעם נכנס אמנם בוהירות, אבל בכל זאת הלך על בטוח. כנראה שגם הוא הרגיש טוב בקורי קבן כששמע את צעקות הערבים.

פתאום שמעתי צורר קצר מתוך החדר. כעבור כמה שניות מישהו צעק: 'הם דפקו את אמנון. בני הזונות ירו בו.'

אבל זה לא עזר להם. החברה כבר שלטו

* אנו נכנעים! הפטיקו את האש!

על המצב. אילו רצינו היינו יכולים לחסל את כולם. אבל בבסיס אמרו לנו שהמטרה העיקרית של כל העסק הוא להביא שבויים, תמורת החברה שהם חססו בניצנה.

אנחנו היינו צריכים להתקיף את הבניין הבודד, מצד צפון של שני המיבצרים של כונתילה, סיפר חייל אחר.

אל הבית הובילה דרך נוחה. אבל הם כיסו אותה באש רצחנית, כמובן. הסתברנו מאחרי עץ בודד ומשם הסתערנו במעלה הדרון. כל הזמן דפקנו עם העודים שלנו. כלים מצויינים. המצרים שעמדו ליד מכר נת היריה ברחו, אנחנו השתלטנו על ה' בניין.

אחד החברה ניגש למכונת היריה, הפנה אותה בכיוון לבניין השני, בתוך המחנה. מן שם ירו המצרים על החברה שלנו שהסתערו עליהם. השתקנו אותם. הבניין הדרומי כבר נכבש ועכשיו חיסלו החברה גם את הבניין המרכזי.

אולי יניחו מארב?

ר דרך חזרה סיפר הטוראי א. נ. 'זה כבר היה קרוב לשלוש. הירח נעלם מן והכל היה שחור כמו הסודאנים שחפסו. באותה הצורה שבאנו, יצאנו חזרה. סחבת את הרובה והחגורה שלי ועוד פ. נ. עם מחסנית מלאה. במקרה שיקרה משהו בדרך חזרה, אמרתי לעצמי, אדפוק את המצרים בנשק שלי'.

באמצע הלכו השבויים. הם נראו עלובים ומבוהלים. כמה מהם התחלפו כנשיאת אלונות ופתו הפועלים שלהם. הלכנו בקצב מהיר מאד והשלל והסצועים שסחבנו אתנו הקשו עלינו בצורה די רצינית. עכשיו גם היה ממש קר — מין קור כזה שהדביק את החולצה לגב וחדר אל תוך העצמות. ידענו שהמצרים לא יתעם קו אתנו בדרך חזרה — אבל מי יודע? אולי בסיבוב השני של הוואדי יחכה לנו מארב? אולם שום מארב לא הונח. השרדה שבה למקום חניית המשאית, איתו עזבה לפני קרוב לתשע שעות. הלילה הארוך תם. כיבוש כונתילה היה שייך לעבר, ולכותרות המחר בעתונים.

פגישה עם מצרי

ב ביתן בית חולים של צה"ל שכבו שלושה פצועים מצריים מכיבוש כוני תלה. על פי הזמנה מיוחדת באו לבקרם

לבית-החולים ניצגי העתונות הישראלית. בחדר הראשון שכב צעיר, בעל עור שחור מבריק ושפם דק. שלושה ססים מוגלדים על רקתו השמאלית ציינו את מוצאו הסודאני. שם נהוג להתיז את דם התינוקות מתוך אמונה שהדבר בריא בחום האיום של הג'ונגלים.

הוא הציג את עצמו: סיד אחמד עלי, 21, חושב כבר שאנדי, מרכז מחוז, אל-שמאליה הצפונית בסודאן. בסוף 1953 נסע למצרים, התנדב לצבא המצרי. היתה זו תקופת התלהבות העצומה לרעיון האיחוד בין מצרים המהפכנית ושכנתה הדרומית.

האם שמעת על איסמעיל אל-אזהרי? 'כן. הוא ראש הממשלה הסודאני. הוא איש טוב. אני רוצה סודאן תהיה עצמאית, שהמצרים לא ירכבו עלינו.'

כאשר נשמעה הירייה הראשונה בכונתילה, ישן סיד אחמד בחדרו. הוא קם מיד אך בר' אץ שיצא החוצה נסע בגבו. 'אינני יודע מה קרה לי אחר כך.'

פצוע חדר-שנאה

ר פצוע השני, ששכב במיטה צהורה בחדר נפרד, נראה רציני ומבוגר. פניו השחומים לא היו פני סודאני, גם לא שפם העבות. דיבורו העיד עליו כבן הצעיד — מצרים העלית. שמו: מוחמד עבד אל-חסי, בן 38, נשוי ואב לשני ילדים. הוא דיבר ב' קול חדר שנאה.

רביטוראי בעל ארבע שנות שירות בצבא המצרי, הוא סיפר כי הימצאותו בכונתילה היתה מקרית בלבד. 'זה היה הלילה הראשון שלי שם. הגעתי רק לפני שלוש שעות לקחת מים מהבאר.' היה ברור כי לא רצה לדבר.

גם לא כדי למסור פריסת שלום משודרת על גלי קול ישראל לאשתו וילדיו במצרים.

דעתי על עבד אל-נאצר

ב חדר השלישי שכב צעיר חייכני, בעל שפתים כושיות עבות ושיער מקורזל. פניו היו חלקים לגמרי וקשה היה לקבוע את גילו.

הוא סיפר כי שמו מרגאני מוחמד איבר'הים, בן 22, נשוי, אב לשני ילדים. 'אני ממחוז דונגולה בצפון', סיפר. 'לפני שנתיים נסעתי למצרים והתגייסתי לצבא. איש לא הכריח אותי, כי המצרים אינם יכולים להכריח סודאנים להתגייס לצבא.'

כדי להתפרנס? הוא עבר ששה חודשי אימונים במחנה ג'בל אל-אספר במדבר המצרי. לפני ששה חודשים נשלח לכונתילה, כן הג מיכלית מים. משכורתו החדשית של תשע לירות מצריות הועלתה בשתי לירות, תוספת שירות מדברי. חופשות: 45 יום לשנה, מוקד דשים לביקור משפחתו בסודאן.

כאשר שמעתי את היריות, ישנתי בחדרי. קפצתי החוצה, אבל לא הספקתי לקחת את הרובה שלי, מיד קיבלתי כדור ברגל אחי לים ישראלים לקחו אותי בשבי.

מה ידוע לו על ישראל? 'האללה יא סיד, לא כלום. אני אפילו לא שמעתי את השם לפני כן. אצלנו בסודאן אין רדיו. ואנחנו לא יודעים לקרוא עתונים. כשהביאו אותי כאן לכונתילה, אמרו לי כי כתיבון הנה נמצא הגבול הישראלי. אני מתנזר חופשי בצבא המצרי, אם חחר ארצה בכך, אני יכול לקום ולחזור לביתי.'

מה דעתו על עבד אל-נאצר? 'האללה יא סיד, לא ראיתי אותו אף פעם. רק שמעתי עליו.'

מראש-פינה בכיוון לקריית-חיים, והנה כש' הגענו לסיבוב הרכיב, עצר הנהג את מכוניתו על יד החורשה, הוריד אותי בכוח, אנס אותי וזרק אותי לעזאזל.'

פרעון קודם זמנו. חיש מהר יצא ה' קצין החוקר, בראש כיתת שוטרים ובלחית המתלוננת, לסרוק את הכביש. בהגיעם לתח' נת הדלק בארש פינה, נתגלה הנהג. נכון מאד, אני אנסתי אותה, הודה הנהג ללא היסוס. נדהם הקצין: 'האם רוצינות אתה מודה, או שאתה מתלוצץ בלבד?' — 'לא, אדוני הקצין, אני מודה שאנסתי אותה'. בפנים שקטים ומחייכים עלה הנהג אל מכונית המשטרה שהסיעתה לבית הכלא.

קציני המשטרה, שלמדו שלא להאמין ליד דוים קלים, חקרו בסבלנות לפשר המאורע. הם גילו קטע של חתי ישראל מקוריי. סיפר הנהג: 'היא ביקשה ממני להוביל אותה לקריית-חיים. טענתי שאינני נוסע לקריית-חיים, או היא ביקשה ממני לנסוע לחורשת הר כנען ושם תתן לי... ומיהו החמור שלא יעשה דבר כזה כשבחורה חמודה מבקשת ממנו?'

הודאתו של הנהג מיבכה את החקירה — המתלוננת עמדה על טענתה שהנאשם, 'אנס אותי למרות רצוני', ואילו הנאשם טען: 'אנסתי ברצונה של המתלוננת'. רק לאחר ימים אחדים של חקירות טרדניות וממושכות, ורק לאחר שנתגלה כי הנאשמת התלוננה פעם על מקרה דומה (המשך בעמוד 12)

הכט, מנהלה קטן-חוקן של הממגורה, את הדברים בעתונות, רק חייך. הכט, משקיץ הון משהייך שעסק בימי המלחמה כריגול אנטרנאצי ואירגן אחר-כך את המחתרת של אצ"ל באירופה, ידע מדוע מחסני הממגורות מלאים.

כל האינטרסנטים שנפגעו על-ידי ייעול העבודה, החל מסולל-בונה ועד לעמיל-מכס, סוכני-אניות, סוכני-בת-חרושת וסוחרים שלא יכלו עוד לגבות קומיסיון ודמי-מכס, עשו יד אחת, הפעילו השפעה עצומה. התוצאה: הרכבת לא הגשימה את הבטחתה להפעיל קרונות נוספים לתובלת תפוזרת (תבואה פזורה, שלא בשקים), כביש-הגישה ליציאת הממגורה לא נסלל עד היום.

אולם להכט לא היה פנאי להרחיב את הדיבור על הקשר שנקשר נגדו. למשרדו פרצו כמה ג'נטלמנים, שנשלחו על-ידי האוצר, היו אלה בעלי-הון זרים' שהכט נתבקש להסביר להם, כבעל נסיון, לטובת המדינה, כמה טובים וגוחים חייהם של משקיעי-הון זרים.

משפט

עיסקה בלתי-הוגנת

'אוי, דחילקום, דחילקום, הוא אנס אותי!' פרצה גאילה בצעקה לעבר היומנאי במשטרת הרכיב, כשהיא פרועה ובוכיה ובגדיה ממו' רטים וקרועים. 'שמע, יא-חביבי, — פתחה גאולה בקול בוכים בפני הקצין החוקר, 'נסעתי בטרמפ'

הוא מהווה גם משלט כלכלי חשוב ביותר: משקיעי-הון הזרים, שהקימו את חברת דגון, קיבלו זכויות בלעדי לפרוק את כל התבואה המגיעה לישראל.

שר-האוצר שהסכים לזאת דאג רק לעצמו ולמדינה: הממגורה החדשה חסכה לקופת ישראל שנים וחצי מיליון דולר ושלושת רבעי מיליון ל"י לשנה. הוא רק שכח לקחת בחשבון פרט אחד: המונופול של דגון יפגע בעשרות חוגי אינטרסים, הדואגים למ' דינה פחות מאשר לעצמם.

גרי הפתעיות. מאז עולים בזה אחרי זה גלי ההסתערות אל משלט הממגורה, כשהכידונים שלופים על רוביהם.

הגל הראשון היה מורכב מחברי קבוצת התיכונ, קואופרטיב פועלי-כביכול, שבעליו הבלתי-עובדים היו משקיעים עד אז 250 פועלים שחורים שמיימי, שמילאו שקים בבטן האניות, לפי שיטות ימי הביניים. הממגורה החדשה הפכה עבודה זו למיותרת. מייד הופעלה מוצצת פועלי חושיסטאן. דגון נאל-צה לשלם פנסיה שמה לבעלי הקואופרטיב, ששוב לא יכלו לנצל את עבודת זולתם. לפועלים השחורים לא דאג איש — לא הם עניינו את שליטי ארץ חושי.

השבוע פרץ קרב חדש. שרותי נמל מאז חדיים, חברת-בית של סולל-בונה, החלה לפתע פורקת תבואה, תוך הפרת הזכויות של דגון. טענו מנהלי הנמל, בתמימות: דגון אינה מסוגלת לבצע את העבודה, מחסניה מלאים. **חיים טובים ונוחים.** כשקרא ראובן

לאחר שנספה הרובוט הרביעי בתאונת-דר' כים, שכר שטויאר שני טכנאים, שהולידו מ"ק ששה חודשים רובוט חדש בשם 'סאבור 5'. 'הלוכחת כשרונותיו של סאבור בנה מציאות תחנת-שידור קטנה כשחייץ וה' ליד אותו לטיול ברחובות באזל הרחוקה 150 קילומטר מהתחנה.

העקרון לפיו פועל הרובוט הוא פשוט למדי: בגופו מוציאה תחנת-שידור וקליטה. סאבור מעביר את אשר הוא שומע אל מדי ריכו, היושב במרחק מה ממנו, והלה מע' ביר את התשובות בתשדורת אל הרמקול של סאבור. אך ביצוע עקרון זה פשוט לא היה פשוט כל עיקר, אף לא זול (35 אלף פרנקים שווייציים).

השבוע יוכל הציבור הישראלי ליהנות מ' כשרונותיו האנושיים של סאבור בהצגות ש' תערכנה לפניו.

חיפה

אין חכם כבעל הנסיון

המדינה מוקפת חזיתות. אך לתושבי חיפה ישנה חזית פרטית משלהם, המעסיקה את תשומת-לבם מדי יום ביומו: חזית הממ' גורה.

הבנין האדיר, חסר התלונות, הנראה יפה מכל חלקי העיר, הפך לסימ'ן-דרך עירונית.

* 'סאבור' — מלה יוונית עתיקה שפ' רושה אדם מלאכותי.